

Vítězstvo Srdca

V SILE DUCHA SVĚTÉHO
VÍŤAZIŤ NAD HRIECHOM

Rodina Panny Márie

2016 (IV) / č. 111

*Mária dokáže
rozpoznať stopy Ducha Svätého
vo veľkých udalostiach, ale aj v tých,
ktoré sa zdajú nepatrné.*

Pápež František,
Evangelii Gaudium

Zasväťte sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu!

*„Matka Kristova, ... pomôž nám v sile Ducha Svätého víťaziť nad každým hriechom,“
úpenlivo prosil pápež Ján Pavol II. v zasvätení sveta dňa 25. marca 1984.*

*Pre duchovný boj, v ktorom sa dnes nachádzame, nám Boh sám
dal všetky prostriedky, s ktorými môžeme bojovať.*

*V poslednom vydaní Víťazstvo Srdca sme s Vami, milí čitatelia, rozjímali
o niektorých z týchto duchovných zbraní; ako je napr. úcta k svätému
Michalovi archanjelovi či poklona Najsvätejšej sviatosti, ruženec a päť mariánskych
sobôt, pôst, svätá spoveď, odpustky, odpustenie a predovšetkým obeta svätej omše.*

*V tomto čísle sa chceme oboznámiť s ďalšími mocnými prostriedkami,
ktoré sú nám dané na to, aby sme tento apokalyptický čas, v ktorom žijeme,
dokázali prežiť víťazne.*

Z križa dal zomierajúci Vykupiteľ apoštolovi Jánovi Máriu za matku, tú, ktorá rozšliape hadovi hlavu a ktorej je zverené konečné víťazstvo nad zlom, a tým všetkých ľudí všetkých čias urobil jej deťmi. Aby nás však mohla materinsky ochraňovať v plnej miere, musíme ju aj vedome uznať a prijať za našu matku. To sa deje predovšetkým cez zasvätenie jej Nepoškvrnenému Srdcu, ako nás to učí sv. Ludovít Mária Grignon z Montfortu.

*C*ez akt zasvätenia Srdcu Panny Márie vstupujeme do jej duchovného materského lona. Týmto spôsobom nasledujeme Ježiša, pretože sa vydávame na to miesto, v ktorom sa On sám stal človekom. Zasvätiť sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie znamená aj utiekať sa do nedobytej pevnosti,

akoby do záchranej archy, ku ktorej satan nikdy nemal prístup. Zároveň dávame cez zasvätenie Panne Márii to miesto v našom srdci, ktoré jej podľa Božieho plánu a Božej vôle prináleží: v centre, pri svojom Božskom Synovi!

Nakoľko satan vie, že cez Máriu, ktorá rozšliape hadovi hlavu, bude porazený, robí všetko preto, aby sme jej toto centrálné miesto v našom srdci nedali.

Hoci účinky zasvätenia Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie sú pre jednotlivca, ako i pre celé národy veľmi mocné, ešte stále nedostatočne chápeme jeho význam pre našu dobu, málo si ho vážime a málo ho žijeme.

Jeden z mariánskych „velikánov“ sa však pre nás stal takmer neprekonateľným vzorom: svätý pápež Ján Pavol II. Význam zasvätenia Panne Márii nielen pochopil, ale vo svojom živote ho pozoruhodným spôsobom aj zakúsil.

*H*oci si ako erb zvolil M pod krížom a so svojím mottom vošiel do dejín ako pápež Totus Tuus, aj on až postupne a cez ťažké utrpenie obsiahol rozhodujúcu dôležitosť zasvätenia: „*Totus Tuus, celkom tvoj, Mária! Toto motto nie je len znakom nábožnosti a tiež nie iba výrazom odovzdanosti. Vyjadruje oveľa viac.*“

*P*ráve počas druhej svetovej vojny, keď pracoval v kameňolome, objavil mladý študent Karol Wojtyła, knižku *O pravej úcte k Panne Márii* od sv. Ľudovíta Máriu. „*Čítanie traktátu O pravej úcte k Panne Márii znamenalo obrat v mojom živote,*“ ako to neskôr on sám už ako pápež potvrdil. Jeho mariánska úcta z detstva tým nabrala celkom novú dimenziu, prehĺbila sa a pomohla mu pochopiť, že naša odovzdanosť Márii nikdy neochromuje našu jednotu s Kristom, ale práve naopak: jedinečným spôsobom ju podporuje a rozvíja: „*Najprv som mal obavy, aby mariánska úcta neodvádzala kresťanov od úcty ku Kristovi a neupierala mu jeho oprávnené miesto, ale keď som prečítal traktát od Grigniona z Montfortu, zistil som, že je to inak. Náš vnútorný vzťah k Božej Matke je výsledkom nášho začlenenia sa do Kristovho tajomstva, do tajomstva Najsvätejšej Trojice. Tomu, kto sa snaží spoznať a milovať Krista, on sám zverí svoju Matku, ako to urobil na vrchole Kalvárie, keď ju zveril svojmu učeníkovi Jánovi. Moja mariánska úcta patrí pevne k môjmu duchovnému životu a k mojej duchovnej teológii.*“

*J*án Pavol II. nazýval Grigniona z Montfortu, od ktorého prevzal *Totus Tuus*, „*teológom vysokej triedy*“, ktorý vo svojej knižke predostrel teologické pravdy, „*ktoré sú vo svojej podstate nenapadnuteľné.*“ Grignion jasne spoznal nerozdeliteľnú jednotu medzi Pannou Máriou a Duchom Svätým a vysvetlil jej ďalekosiahle dôsledky pre nás: „*Spása sveta sa začala cez Máriu, a tak isto bude cez ňu dokonaná... Mária spolu s Duchom Svätým vytvorila to najväčšie, čo kedy bolo a čo kedy bude – Bohočloveka; a následne vytvorí veľké veci v posledných časoch. ... Keď ju Duch Svätý, jej Ženích, nájde v duši veriaceho, ponáhla sa tam vstúpiť a vlieva sa do nej v takej miere, v akej táto duša dala priestor jeho Neveste. Najväznejším dôvodom, prečo teraz Duch Svätý nerobí také zjavné divy v dušiach, je, že v nich nenachádza dostatočne veľké zjednotenie so svojou vernou a nerozlučnou Nevestou.*“ (Sv. Ľudovít M. Grignion z Montfortu: *O pravej úcte k Panne Márii.*)

*A*ko hlboko si Ján Pavol II. osvojil *Totus Tuus* svätého Grigniona, nám dokazuje prirodzenosť, s akou ho používal aj v najrozhodujúcejších momentoch svojho života. Nadovšetko významné je to, že svoj osobný *testament* napísal v roku 1979, niekoľko mesiacov po zvolení za pápeža, a dal mu

nadpis: *Totus Tuus ego sum*. V ňom celkom zveril Panne Márii okamih svojej smrti: „*Neviem, kedy príde, ale ako všetko, tak aj túto chvíľu vkladám do rúk Matky môjho Majstra: Totus Tuus. V týchto materských rukách nechávam všetko a všetkých, s ktorými ma spojil môj život a moje povolanie. V týchto rukách nechávam predovšetkým Cirkev a tiež môj národ a celé ľudstvo.*“

Ked sa potom táto hodina pred očami celého sveta stále zjavnejšie približovala, nikdy neváhal zdôrazniť svoju ochotu k odovzdanosti vo všetkých utrpeniach. Cez *Totus Tuus* sa Ján Pavol II. opätovne ukrýval v Márii a utiekal sa – skrze ňu, a tak tým najdokonalejším spôsobom – do Božieho sveta, do jeho lásky a jeho vôle, aby si tak zachoval vnútorný pokoj, to najcennejšie, čo nám chce satan za každú cenu vziať. Tak víťazil vo všetkých útokoch znechutenia i vzpierania sa, ako napríklad koncom februára 2005 na klinike Gemelli, keď sa prebral z narkózy a uvedomil si, že v dôsledku tracheotómie nebude môcť hovoriť. Vypýtal si kúsok papiera a na ňom celému svetu zanechal svoje dojímavé posledné napísané slová: „*Ale čo to so mnou urobili? Napriek tomu budem stále totus Tuus!*“

Atenát 13. mája 1981 počas stredajšej audiencie na Námestí sv. Petra znamenal pre Jána Pavla II. hlbokú skúšku v jeho chápaní zasvätenia. Už o päť mesiacov neskôr pri generálnej audiencii na sviatok Ružencovej Panny Márie 61-ročný pápež vysvetlil:

„*Či možno zabudnúť, že udalosť na Námestí svätého Petra sa stala v ten deň a v tú hodinu, keď sa v portugalskej Fatime oslavovalo šesťdesiate štvrté výročie zjavenia Kristovej Matky jednoduchým dedinským deťom? Všetko, čo ma v ten deň stretlo, považujem za neobyčajnú materinskú starostlivosť a ochranu, ktorá bola mocnejšia ako smrtonosná guľka.*“ (7.10.1981)

O veľkosti tohto zázraku sa, žiaľ, veľmi nehovorilo. To, o čom svedčia fakty, vyznieva totiž veľmi nepravdepodobne. Avšak aj vynikajúci špecialisti lekárskeho tímu, ktorí Svätého Otca na klinike Gemelli päť a pol hodiny operovali, sa mohli presvedčiť o nevysvetliteľnosti celej udalosti. Profesor Francesco Crucitti, hlavný chirurg, niekoľko dní po atentáte povedal svojmu priateľovi Arturovi Marimu, dlhoročnému pápežovmu fotografovi, akou neuveriteľnou dráhou prešla guľka v dolnej časti brucha Jána Pavla. A pán Mari (počas jeho návštevy v našom kňazskom seminári v Ríme) nám prezradil aj ďalšie podrobnosti.

Na základe röntgenových snímok tenkého čreva, sa letová dráha výstrelu dá spätne jednoznačne určiť: Strela s rýchlosťou 1000 km/h vošla do tela vo vodorovnej polohe pod pupkom do dolnej časti brucha, dvakrát zmenila svoj smer, pričom len o pár milimetrov obišla životne dôležité orgány, spravila obrat o 90 stupňov a cez podbrušie zvislo vypadla do bieleho džípu, kde ju aj našli! Nebyť tejto „riadenej trasy“, aspoň jeden zo silne prekrvených životne dôležitých orgánov by bol bezpodmienečne zasiahnutý a pápež by bol v priebehu niekoľkých minút podľahol vnútornému krvácaniu. A navyše, náboj, vystrelený z malej vzdialenosti, by bol musel buď zasiahnuť chrbticu, alebo prechádzajúc podbruškom zanechať na chrbte ranu veľkú ako päšť.

Dňa 13.5.1994 pápež sám verejne dosvedčil: „*Bola to materinská ruka, čo viedla dráhu guľky, a so smrťou zápasiaci pápež sa zastavil na prahu smrti.*“

Ešte na klinike Gemelli sa Svätý Otec začal intenzívne zaoberať fatimskými posolstvami. A tento pápež z Východu – vo svetle Fatimy a učenia sv. Ludovíta Grigniona, ako aj pri pohľade na hrozivú svetovú situáciu uprostred studenej vojny – pochopil, aké dôležité bolo verne splniť želanie Panny Márie a konečne jej zasvätiť Rusko. „*Počas týchto troch mesiacov, kedy som bol medzi životom*

a smrťou, som pochopil, že jedinou záchranou sveta pred vojnou a ateizmom je obrátenie Ruska v zmysle fatimského posolstva,“ zdôveril sa svojmu priateľovi, slovenskému biskupovi a veľkému apoštolovi Fatimy, Mons. Pavlovi Mária Hnilicovi.

*P*anna Mária počas svojho tretieho zjavenia 13. júla 1917 za prítomnosti približne 5000 pútnikov povedala trom pastierikom: „*Prajem si, ... aby ste sa aj naďalej modlili každý deň ruženec, a tak vyprosili mier a koniec vojny.*“

Keď však ľudia neprestanú urážať Boha, tak po súčasnej prvej svetovej vojne „*vypukne nová, krutejšia vojna.*“ „*Aby sa tomu zabránilo, prídem požiadať o zasvätenie Ruska môjmu Nepoškvrnenému Srdcu a o zmierne sväté prijímania počas prvých sobôt v mesiaci. Ak ľudia splnia moje želanie, Rusko sa obráti a bude mier. Ak nie, bude Rusko šíriť svoje bludy po svete a Svätý Otec bude musieť veľa trpieť, rôzne národy budú zničené. Ale nakoniec zvíťazí moje Nepoškvrnené Srdce. Svätý Otec mi zasväti Rusko, to sa obráti a svetu bude dopriaty na nejakú dobu mier.*“

Guľku kalibru 9 mm „vedenú materinskou rukou“, ktorú vystrelil Ali Agča, dal vložiť Svätý Otec do vzácnej koruny originálnej sochy Panny Márie vo Fatime. Samotná koruna bola darom, prejavom vďaky portugalských matiek za to, že ich krajina a ich synovia boli uchránení od druhej svetovej vojny, potom ako portugalskí biskupi 13. mája 1931 (presne 50 rokov pred atentátom), zasvätili portugalský národ Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Sr. Lucia k tomu v jednom liste z roku 1939 poznamenala: „*Náš Pán prisľubuje Portugalsku počas druhej svetovej vojny mimoriadnu ochranu. Toto má byť dôkazom a znamením tej milosti, ktorú by dostali aj iné národy, keby sa tiež zasvätili Srdcu Panny Márie.*“

*H*oci už 13. júna 1929 cez sestru Luciu Panna Mária odkázala: „*Prišla chvíľa, kedy Boh žiada, aby Svätý Otec v spojení so všetkými biskupmi sveta zasvätil Rusko môjmu Nepoškvrnenému Srdcu,*“ celé desaťročia váhali – a dokonca mnohí aj blokovali – splnenie Božej vôle presne tak, ako bola zjavená cez Pannu Máriu. Ešte aj veľmi zdržanlivá sr. Lucia ohľadom toho povedala: „*Pán sa nestá-žoval iba na veľké hriechy, ale aj na našu nechť a nedbalosť v plnení jeho prianí.*“

Druhej svetovej vojne a rozširovaniu komunizmu so všetkými následkami sa vtedy už nedalo zabrániť. Dnes je to pre nás ťažko predstaviteľné, ale všetko to strašné utrpenie 20. storočia nemuselo nastať, keby sme boli robili to, čo si prial Boh cez Pannu Máriu vo Fatime!

*A*ž pápež Ján Pavol II. dal do Ríma priviezť originálnu sochu fatimskej Panny Márie, aby tak ukázal celému svetu, že chce splniť jej želanie: 25. marca 1984 na Námestí sv. Petra zasvätil svet a Rusko Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. „*Hoci nie všetci biskupi nasledovali toto pozvanie, Boh prijal zástupníctvo tých, ktorí uskutočnili toto zasvätenie.*“

*V*iditeľné účinky tejto úplnej odovzdanosti Panne Márii sa ukázali veľmi rýchlo a mali nesmierny dosah.

Už o rok neskôr, v marci 1985, sa Michail Gorbačov stal generálnym tajomníkom KSSZ. Pod jeho vedením sa začala reformná politika perestrojky, ktorá viedla v roku 1989 k pádu berlínskeho múru, k rozpadu Sovietskeho zväzu a celého východného bloku, a tým k pádu železnej opony. S tým nerátal žiaden politik. Pápež Ján Pavol II. osobne povedal, že udalosti nás „*práve pre svoj rýchly priebeh musia viesť k údivu.*“

Jemu, slovanskému pápežovi, aj Michail Gorbačov počas svojej legendárnej návštevy vo Vatikáne začiatkom decembra 1989 povedal: „*Bez vás, Svätý Otče, by berlínsky múr nikdy nepadol.*“ Sprístupnené vojenské dokumenty Varšavskej zmluvy až v priebehu nasledujúcich rokov ukázali, ako skutočne nebezpečne blízko jadrovej svetovej vojny sa v 80. rokoch Európa a svet nachádzali.

Michail Gorbačov spolu so svojou manželkou Raisou navštívil Jána Pavla II. vo Vatikáne po prvýkrát 1. decembra 1989. Navzdory protokolu – sebedovome, v červenom kostýme a bez prikrývky hlavy – počas celej hodinu a pol trvajúcej audiencie a rozhovoru oboch mužov zostala Raisa bez pohnutia stát' vo dverách pápežovej pracovne. Bol to pápež, ktorý sa po rozhovore chopil iniciatívy a spýtal sa svojho váženého hosťa, či smie pozdraviť jeho manželku. Ján Pavol II. podišiel k Raise a zľahka ju pohladil po líci – to inak nikdy nerobil, pokiaľ išlo o manželku nejakého prezidenta. Gorbačov, ktorý išiel za ním, manželke povedal: „Raisa, dovoľ, aby som ti predstavil rímskeho pápeža, najdôležitejšiu morálnu autoritu sveta, a Slovana, ako sme my.“ Tento mariánsky pastier, ktorý práve cez zasvätenie tak veľmi vyžaroval materinskú lásku Panny Márie a jej starostlivosť o ľudí, urobil na ich prvom a jedinom osobnom stretnutí na Raisu taký hlboký dojem, že si celkom získal jej srdce. Do konca života sa odvtedy so svojou dcérou Irinou denne modlila za pápeža z Ríma; na tom ruženci, ktorý dostala do daru z jeho rúk. Na klinike v nemeckom Münsteri 20. septembra 1999 Raisa zomrela na leukémiu.

Napriek rozvoju sa dnes v Európe, ale vlastne aj celosvetovo nachádzame opäť v krajne vážnej situácii a musíme priznať, že aj my osobne sme si ešte málo vzali k srdcu Božie priania, ktoré nám tlmočila Ježišova Matka. Preto pápež Ján Pavol II. 8. októbra 2000, za prítomnosti 1500 kardinálov a biskupov a duchovne zjednotený so všetkými biskupmi sveta, obnovil zasvätenie Panne Márii. Pritom veľmi výstižne opísal dramatickosť celosvetovej situácie, ktorá sa do dnešných dní dokonca ešte vyostрила: „*Ludstvo dnes disponuje neslýchane silnými prostriedkami, ktorými môže zmeniť svet v kvitnúcu záhradu, alebo ho obrátiť v ruiny.*“ Keďže pápež František viackrát hovoril o tom, že tretia svetová vojna sa už začala, i keď sa odohráva v jednotlivých „etapách“, nemali by sme váhať, ale uvedomiť si, že sa nachádzame uprostred naplnenia vízie tretieho fatimského tajomstva. V tejto vízii stál nad Pannou Máriou anjel s ohnivým mečom, z ktorého vychádzali iskry a plamene, akoby mali zapáliť celý svet; Panna Mária však zjavila svoju materinskú moc. Sr. Lucia videla: „*Iskry však zhasínali pri dotyku s jasom Našej Panej, ktorý vychádzal z jej pravej ruky smerom k nemu. Anjel ukazujúc pravou rukou na zem silným hlasom povedal: „Pokánie, pokánie, pokánie!“*“

Táto dramatická výzva na pokánie platí aj pre nás – výzva, aby sme sa obrátili a z lásky spolupracovali s milosťou. Viac než kedykoľvek predtým nech nás všadeprítomné súženie, strach a nebezpečenstvo vedú k tomu, aby sme si obnovili svoju vieru v zachraňujúcu moc Panny Márie. Ukryme sa teda cez zasvätenie do Srdca Panny Márie, do jej materinského lona! Veď sr. Lucia v roku 1992 povedala:

„*To, čo ešte chýba a o čo nás prosí Panna Mária, je účinné zasvätenie našich srdc, našich spoločenských a rodín.*“

„*Matka, tvoj som teraz i naveky,
skrze teba a s tebou chcem navždy celkom patriť Ježišovi.*“

Pramene: Sv. Ľudovít Mária Grignon z Montfortu, O pravej úcte k Panne Márii; vydavateľstvo Zaex, 2013. Stanisław Dziwisz a Czesław Drajzek; Renato Buzzonetti - Angelo Comastri, Nechajte ma odísť. Sila slabosti Jána Pavla II. vydavateľstvo Dobrá Kniha, 2006. André Frossard: Nebojte sa! Dialog s Janem Pavlem II., Matice cyrilometodějská, 2000.

Moc amsterdamskej modlitby

Panna Mária nám ako Matka v dejinách Cirkvi zjavne a vždy nanovo pomáhala a ohrozenému kresťanstvu podávala duchovnú záchrannú kotvu cez jednoduché prostriedky ako škapuliar, ruženec alebo zázračnú medailu.

A tak i národom 20. a 21. storočia prichádza opäť na pomoc cez modlitbu z Amsterdamu.

*N*ie je to žiadna modlitbička ako mnohé iné, pretože sám Boh dal tejto modlitbe takú moc a globálny význam. „*Vy neviete, aká mocná a významná je pred Bohom táto modlitba!*“ (31. mája 1955) Je to **jej** modlitba, **ona** ju predriekala národom. Modlitba má takú veľkú moc, pretože sa ju **ona** spolu s nami modlí. „*Matka všetkých národov teraz prichádza, aby vyhnala satana... ako mocne vládne satan, vie len Boh sám... Tak ako je to predpovedané, ona premôže satana. Ona položí svoje nohy na satanovu hlavu... Vy sa však modlite modlitbu, ktorú som dala svetu!*“ (31.5.1955) „*Táto jednoduchá modlitba je pre všetky národy.*“ (31.12.1951) Práve preto ju biskupi prinášajú do svojich diecéz a misionári do najodľahlejších oblastí sveta. Matky ju učia svoje deti a mladí ju rozdávať na ulici. Prečo? Jednoducho z poslušnosti voči Panne Márii, ktorá nás prosí o to, aby sme rozširovali jej modlitbu a obraz vo „veľkej svetovej akcii“ (11.10.1953), inak nazývanej „dielo vykúpenia a pokoja“ (1.4.1951). Amsterdamská modlitba a svetová akcia sú mariánskou cestou, ktorú nám daroval Boh v tomto čase, poznačenom bezbožnosťou; sú kľúčom k novým Turícam, k trvalému pokoji, ktorý skrze Máriu chce Boh darovať celému svetu.

„*Preto je modlitba taká krátka a jednoduchá, aby sa ju v tomto uponáhlanom svete mohol modliť každý človek. Je daná preto, aby svetu vyprosila pravého Ducha.*“ (20.9.1951). Medzi početnými biskupmi, ktorí v Amsterdame ďakovali za to, čo všetko si vyprosili prostredníctvom modlitby Matky všetkých národov, bol aj arcibiskup Sooza Pakiam z indického mesta **Trivandrum**: „*Čo ma najviac oslovilo, bola modlitba, ktorú nám dala sama Panna Mária. Je to významná, krátka a hlboká modlitba.*“

„*Modlite sa túto modlitbu pri všetkom, čo robíte!*“ (31.12.1951) Tohto si bol vedomý aj arcibiskup, keď po modlitbovom dni letel do USA; modlil sa ju počas celého letu. „*Pri mojom príchode do Washingtonu som bol ako nikdy predtým naplnený Duchom Svätým!*“

„*Táto modlitba bola daná na obrátenie sveta.*“ (31.12.1951) A aké pravdivé to je, potvrdzuje náš spolubrat P. Florián Kerschbaumer z **Rakúska**: „*Ako šestnásťročný som začal chodiť s priateľmi z diskotéky na diskotéku, z lokálu do lokálu, a to celé noci štyrikrát do týždňa. Moje vnútro však bolo plné stresu a nepokoja. V roku 1997 som mal 22 rokov, keď mi moja sestra Bernadette priniesla z Amsterdamu z Prvého medzinárodného modlitbového dňa modlitbový obrázok a leták o akcii s vysvetlením obrazu a posolstva. Šiel som do svojej izby, prečítal som si vysvetlenie a zrazu som si pomyslel: ‚Čo by sa so mnou stalo, keby bol zajtra môj posledný deň života?‘ V tom okamihu som spoznal celú svoju biedu a hriechnosť a dokázal som už len plakať. V nasledujúcom období po mojom obrátení som sa veľmi rád modlil modlitbu Matky všetkých národov, pretože mi dávala veľký pokoj. Dnes ako kňaz ďakujem Matke všetkých národov za pomoc a ochranu. Jej modlitbu, ktorá mi na ceste obrátenia dala tak veľa sily, sa často modlím.*“

Ked dva roky po 11. septembri 2001 vypukla vojna v Iraku, počas troch mesiacov rozdali vojenski kaplani v USA americkym vojakom vsetkych ozbrojenych sil 250 000 modlitbovych obrazkov. Vsetci, dokonca i nekatolici tvrdili: „Potrebujeme presne toto... aby sme boli uchráneni od skazy, nešťastia a vojny.“ Na vsetkych zakladniach vojenskeho letectva, na vojnovych lodiach a medzi pilotmi, vsade nazývali modlitbu už len „peace-prayer“ – „modlitba pokoja“.

Biskup Joseph Nduhirubusa z afrického štátu **Burundi** priniesol Matku vsetkych narodov do svojej diecezý Ruygi a v roku 2005 na 7. medzinarodnom modlitbovom dni povedal: „Modlitbu Matky vsetkych narodov som preložil osobne a udelil jej cirkevne schválenie. Vo vsetkych farnostiach mojej diecezý tróni obraz v kostole na viditeľnom mieste a vsetci sa modlia túto modlitbu... Raz v noci počas vojny prišli potajomky dokonca i rebeli a zobudili ma, aby si vypýtali obrázky s modlitbou. A pomodlili sa túto modlitbu! Preto veríme, že Matka vsetkych narodov nám darovala prímerie, čas pokoja, ktorého sme sa v Burundi dočkali po toľkých rokoch utrpenia!“
„Touto modlitbou Žena zachráni svet.“ (10.5.1953)

Co sa v roku 2005 stalo v Burundi, to sa môže stať aj dnes na **východnej Ukrajine!**
„Nech ľudia, ktorí prijmu túto modlitbu, sľubia, že sa ju budú modliť každý deň. Ty nevieš a nemôžeš tušiť, akú veľkú hodnotu to bude mať! Ty nevieš, čo prinesie budúcnosť.“ (15.4.1951)
V máji 2016 nám biskup Ján Sobilo rozprával o svojej Diecéze Charkov - Záporožie, ktorá leží priamo vo vojnovej zóne: „Zdá sa, že neexistuje žiadne východisko. Vojaci, ktorí kedysi slúžili spoločne v tej istej armáde a žili v tej istej kasárni, sú rozdelení na dva tábory a na fronte stoja zoči-voči proti sebe. Keďže naši kňazi s dobrovoľnými pomocníkmi a reportérmi navštevujú frontové línie, začali sme rozdávať obrázky s modlitbou Matky vsetkych narodov, pretože táto modlitba nám dáva nádej... Vojaci sa ju modlia na fronte už vyše roka. A som presvedčený, že keď budeme prosiť s čistým srdcom Matku ruského a ukrajinského národa, vykoná zázrak zmierenia medzi týmito dvoma národmi... Mnohí veriaci mojej diecezý sa ju modlia a aj ja sám sa ju osobne modlím každý deň... Modlitba na orodovanie Matky vsetkych narodov dokáže zastaviť každé zlo!“

To v roku 2015 zažíval nápadne často aj vojenský kaplán P. Benedicto Peña v **kolumbijskej džungli** pri nebezpečných operáciách v boji proti drogovej mafii: „Modlitbu si vážia hlavne špeciálne jednotky, ktoré majú zvláštne, život ohrozujúce akcie. Tak som hneď po mojom príchode slávil na jednej vojenskej základni svätú omšu pre 400 vojakov a rozdal som obrázky s modlitbou s týmito slovami: ‚Vezmite si ju! Modlite sa túto modlitbu s dôverou a dobre si ju uchovajte, aby vás Matka ochránila a darovala nám pokoj.‘“
Krátko nato bola do terénu vyslaná 40-členná, ťažko ozbrojená špeciálna jednotka. Za niekoľko hodín sa vsetci živí a zdraví vrátili. Priviedli aj šéfkú drogovej mafie. Bola na ňu vypísaná odmena 133 000 dolárov. Pri jej zatýkaní akoby zázrakom nedošlo k prestrelke, preto neboli ani žiadni zranení alebo mŕtvi, ako to býva inokedy. Neuveriteľné! Dojatí dôstojníci ďakovali P. Benedictovi, že sem priniesol Matku vsetkych narodov.

Vregióne La Macarena, v operačnom pásme v južnej Kolumbii, bola postavená pekná, dôstojná kaplnka k úcte Matky vsetkych narodov a 26. februára 2015 ju slávnostne posvätil vojenský biskup Castrense. Generál Forero, šéf vojenskej základne, na fotografii so svojou manželkou a biskupom Castrense, povedal: „Vždy nosím tento obrázok pri sebe. Matka vsetkych narodov ma sprevádza aj pri špeciálnych situáciách. Keď sa človek modlí a snaží sa dobre plniť svoje povinnosti, vie, že sa nachádza pod jej ochranou.“

Staraj sa o to, aby bola modlitba rozšírená po celom svete, medzi všetkými národmi! Všetci majú na to právo. Uistujem ťa, že svet sa zmení.“ (29.4.1951) K žiadnej prelomovej, ale predsa len k osobne dôležitej zmene došlo u istej ženy z dediny Šerbakty v **Kazachstane**. Zaklopala na dvere našej misijnej stanice a prosila: „Dajte mi ešte jeden taký obrázok s modlitbou. Celý život som bola zvyknutá nadávať od rána až do večera. Ale keď ste mi dali obrázok Panny Márie, túto modlitbu som sa pomodlila každý deň a vôbec som nemusela kliať. Minulý týždeň som obrázok darovala niekomu, kto mi pomohol z núdze, a jazyk mi hneď začal preklínať. Prosím vás, dajte mi znovu túto modlitbu!“

„*Jednoduchá modlitba vytvorí jediné spoločenstvo.*“ (17.2.1952) Na letisku v Pavlodare v Kazachstane ponúkla naša sr. Marta v roku 2015 praktizujúcej moslimke obrázok s modlitbou a vysvetlila jej, že Mária, Mirjam ho darovala pre každú núdzu a na zmierenie všetkých národov. „*Prosím, nemáte z nich náhodou viac?*“ prosila ju žena. „Viete, teraz letím služobne do **Dubaja**, do **Spojených arabských emirátov** a tam stretnem viacero svojich známych z rôznych krajín, moslimov, pravoslávnych, evanjelikov, ale aj úplne neveriacich. To nevadí, že sú iného vierovyznania, však? Nebojte sa, nehodím obrázky do koša. Viem, že modlitba skutočne pomáha! Uistujem vás, že ich rozdám ešte pred svojou prednáškou. A mojim blízkym priateľom ich odovzdám pri večeri ako osobný darček.“

Podobnú otvorenosť u moslima zažila naša sr. Bernadette Marie z Francúzska v máji 2016 na ceste autobusom z letiska Beauvais do centra Paríža. Keď svojmu prísediacemu, mladému, hlboko veriacemu moslimovi z Alžírsku, ktorého matka je dokonca učiteľkou islamu, ponúkla obrázok s modlitbou a vysvetlila mu jeho moc, bol úprimne dojatý. To sestru veľmi prekvapilo predovšetkým preto, lebo jej viacnásobne poďakoval a sľúbil, že sa túto modlitbu bude každý deň modliť a napíše si ju do svojho iphonu medzi ostatné modlitby, ktoré sa ako moslim modlí päťkrát denne.

„*Svet si nevie dať rady. Nuž, teda, národy; dôverujte vašej Matke, ktorá svoje deti nikdy neopustila!*“ (31.5.1955) Amsterdamskú modlitbu sa modlia dokonca hinduisti a budhisti, ako napríklad Rasamee Poppes-Sowat z **Thajska**. Je vydatá v Holandsku a ako kadernička dostala obrázok od jedného priateľa. „Áno, som budhistka, ale aj ja milujem Máriu. Volám ju mama, pretože ona ňou pre mňa naozaj je! To som zvlášť pocítila, keď mi lekári dávali len niekoľko mesiacov života. V tomto ťažkom období som sa každý večer utiahla do svojej spálne, kde som sa vrúcne modlila modlitbu Matky všetkých národov, vždy najprv po holandsky a potom v mojom materinskom jazyku, v reči thai. Takto to robím až dodnes a vidíte: stojím pred vami zdravá,“ povedala vo svojom svedectve na 7. medzinárodnom modlitbovom dni v Amsterdame v roku 2005.

„*V kostoloch a modernými prostriedkami sa má šíriť táto modlitba ...*“ (31.12.1951) Zázračná medaila tiež veľmi rýchlo prekročila hranice Paríža; v priebehu prvých desiatich rokov ich bolo po celom svete rozšírených viac ako jedna miliarda! Rozšíriť po svete obrázok s modlitbou Matky všetkých národov by sa dnes stihlo aj za týždeň! Bolo by potrebných len dostatok veriacich, ktorí by v harmonickej spolupráci s biskupmi a kňazmi využívali moderné komunikačné prostriedky a médiá. Ako napríklad na **Filipínach**, kde sa modlitbu modlia v rádiu a obrázok s modlitbou pravidelne vysielajú na televíznej obrazovke; modlitba sa šíri aj na facebooku. Alebo v **Japonsku**, kde sa istá modlitbová skupina každú nedeľu cez skype modlí ruženec s japonskými rodákmi žijúcimi v zahraničí a pritom sa pomodlia aj modlitbu z Amsterdamu. „*Tak bude Matka všetkých národov nesená do sveta, z mesta do mesta, z krajiny do krajiny.*“ (17.2.1952)

Áno, amsterdamská modlitba je prosba o LÁSKU. Všade tam, kde chýba láska, aj vo vlastnom srdci, by sme sa mali hneď začať pomaly a vedome modliť: „... zošli teraz na zem svojho Duchu!“ Potom sa v tisícich situáciách každodenného života v nás uskutočnia ozajstné „malé Turíce“, kde vďaka sile lásky nepodľahneme egoizmu, zostaneme ticho a odpustíme bez toho, aby sme sa bránili. Z týchto malých duchovných víťazstiev pozostáva náš život. A Matka nám pritom pomáha *svojou* modlitbou.

Moc Ježišovho utrpenia

V priebehu storočí Pán podnecoval mnohé duše, aby odvrátili svoj pohľad od vlastného vnútorného a vonkajšieho utrpenia a aby pohliadli na jeho kríž a tak pochopili, že on pre nás trpel nekonečne viac. Napríklad svätý Mikuláš z Flüe sa vo svojich ťažkých skúškach veľa modlil, ale veľkú úľavu pocítil až vtedy, keď nasledoval radu svojho priateľa kňaza a rozjímal nad Kristovým utrpením. Celkom v tomto zmysle pripomína Pán Ježiš Cirkvi dneška silu a požehnanie, ktoré prúdia z rozjímania nad zastaveniami *krížovej cesty*. S dôrazom poukazuje na veľkú milosť, ktorá je počas *svätej hodiny* spojená práve s rozjímaním nad jeho utrpením: „*Pripomínam ti, dcéra moja, že vždy, keď budeš počuť, ako hodiny odbíjajú tretiu, ponáraj sa celá do môjho milosrdenstva, zvelebuj a oslavuj ho ... V tejto hodine vyprosíš všetko pre seba aj pre druhých. Je to hodina, v ktorej sa dostalo milosti celému svetu ... (1572) V tejto hodine nič neodmietnem duši, ktorá ma prosí pre moje umučenie.*“ (1320)

„*Pre moje umučenie,*“ – všetka sila spočíva v tom, že rozjíname nad Pánovým umučením! Moc spočíva v zásluhe, ktorú má Ježišovo umučenie z lásky v očiach nebeského Otca. Nebeskému Otcovi súčasne pripomíname nekonečne vzácnu a účinnú vykupiteľskú obeť jeho Syna. Jemu, Otcovi, ju duchovne prednášame, aby sme tak vyprosili spásu a odpustenie pre svet. „*Pre jeho bolestné umučenie maj milosrdenstvo s nami i s celým svetom ...*“, tak sa modlíme v ruženci Božieho milosrdenstva. Takáto modlitba bude určite vypočutá, ako to Ježiš prisľúbil. Aj keď naše osobné obrátenie a naše vlastné obety z lásky sú rozhodujúce, počas *svätej hodiny* neočakávame nič od nášho vlastného konania. Nie sme to my, kto niečo „koná“; my sa celkom opierame o Ježiša a odvolávame na neho, na prehojnú obeť zmierenia, ktorú priniesol on raz a navždy. Preto Pán hovorí: „*Jedna hodina rozjímania o mojom bolestnom umučení má väčšiu zásluhu ako celý rok bičovania sa až do krvi.*“ (369)

*N*ielen skutočnosť, že náš „výkon“ počas tejto hodiny nie je rozhodujúci, robí rozjímanie nad Ježišovým utrpením takým obľúbeným, ale aj to, že si svätú hodinu môžeme urobiť kdekoľvek: „*Snaž sa v tejto hodine vykonať si krížovú cestu, ak ti to dovoľia povinnosti. Ak si nemôžeš vykonať krížovú cestu, tak aspoň na chvíľu vojdí do kaplnky a ucti si moje srdce, ktoré je plné milosrdenstva v Najsvätejšej sviatosti, a ak nemôžeš prísť do kaplnky, ponor sa do modlitby tam, kde si, a aspoň na krátku chvíľu (1572) sa zahĺb do môjho umučenia, rozjímaj najmä o mojej opustenosti vo chvíli zomierania (1320).*“

Áno, môžeme to dokonca urobiť pohodlným spôsobom – na prechádzke alebo kdekoľvek, s láskou a nábožnosťou pohliadnuť aspoň krátko na trpiaceho Pána; hlavné je, že si vykonáme svätú hodinu, že sa naučíme lepšie rozumieť pravej a pokornej láske, ktorá všetko znesie a odpustí a pre všetkých chce len dobro. Podstatné je, že rozjímanie nad krížovou cestou ako nad „cestou lásky“ v nás vzbudí súcit s Ježišom, ukrižovanou láskou; a potom nás urobí bdelymi, milujúcimi a ochotnými nasledovať ho, stať sa veľkodušnými a pripravenými prinášať obety.

Tak je svätá hodina zbraňou, ktorú nám daroval Boh sám. Nestojí nás veľa sily, ale sú s ňou spojené veľké milosti v duchovnom boji. My by sme to nevedeli, ak by to sám Pán Ježiš nezjavil svätej Faustíne.

*T*áto zbraň ukáže celý svoj účinok v hodine posledného boja, v hodine smrti. Pre túto hodinu nám dal Pán toto veľkolepé prislúbenie: „*Duše, ktoré budú uctievať moje nekonečné milosrdenstvo, ja sám budem chrániť v živote, ale najmä v hodine smrti ako svoju chválu.*“ (1225) A ešte: „*Keď sa pri zomierajúcom odrieka táto korunka, ... nepochopiteľné milosrdenstvo zaplavuje dušu.*“ (811) Aké pravdivé je toto prislúbenie, to často zakúsila aj svätá Faustína (porovn. VS č. 94), ale určite aj mnohí z vás, ako aj my misionári v našej pastorácii.

Moc obetovaného utrpenia

*S*kôr či neskôr je každý z nás konfrontovaný s bolestnou realitou nejakého ťažkého utrpenia, ktoré sa cez nás niekedy prevalí odrazu ako tsunami. Utrpenie so svojimi tisíckami podôb je bez výnimky najväčšou výzvou pre každého. Preto počúvame hovoriť dokonca aj samotných kresťanov: „*Taký je život! Na utrpenie neexistuje odpoveď!*“ Ó, áno, zaiste existuje odpoveď, pretože tu ide o centrálne tajomstvo našej viery, o vykúpenie: že Ježiš svojím utrpením z lásky za nás pred Otcom všetko napravil, a preto sa v spolení s ním stanú aj všetky naše utrpenia vzácnyimi a môžu sa stať obetou z lásky. Veľmi pekne nám to vysvetľuje bez slov obraz z Amsterdamu, na ktorom stojí Matka na zemeguli pred jasne žiariacim krížom svojho Syna, no zemeguľa je už bez hada zla. Je to rajský obraz, ktorý poukazuje na nový čas, lebo nám znázorňuje, že Vykupiteľova obeta z lásky na kríži spolu s obetou Spoluvykupiteľky úplne porazili moc zla. Preto satan, ten „starý had“ už nie je na glóbose viditeľný. No musí nám byť jasné, že Sedembolestná – zjednotená so svojím Synom – rozšliapala hadovi hlavu nie násilím, ale láskou. Bolo to víťazstvo lásky! Obaja – ako *jedno* srdce – všetko nebožské a démonické nie zničili, ale vykúpili; *zvnútra* vykúpili a premenili hriech, utrpenie a smrť tým, že všetok hriech, utrpenie a smrť všetkých ľudí všetkých čias prijali na seba a obetovali Otcovi ako obetu z lásky. Takto Božia vykupiteľská láska „vytrpela“ a tak dala všetkým utrpeniam nekonečnú, božskú hodnotu a veľkolepý zmysel.

*P*reto sa môžu stať aj všetky naše utrpenia, ktoré sú niekedy hroznú, skrze lásku vzácnyimi, áno, dokonca zbožšťujúcimi a môžu byť prameňom milosti pre druhých. Pretože akonáhle je niekto ochotný povedať: „*Chcem svoje bolesti, svoj žiaľ prijať z lásky k tebe, Ježiš,*“ začína tak ako Ježiš milovať božskou láskou. Všetky utrpenia, či ich trpíme nevinne alebo sme si ich zavinili sami, sa stanú mocnými a hodnotnými, keď ich prijme s pohľadom na Ježiša a nesieme ich s úmyselnou láskou. Potom nezostáva vozíček postihnutého jednoducho len vozíčkom, ale sa stane oltárom. Dokonca aj zomierajúci človek, ktorý je už príliš slabý na to, aby sa modlil, a dokáže sa už len mlčky obetovať, robí to najdôležitejšie: premieňa smrť skrze lásku v dar pre Boha a svoju rodinu. Áno, je pravda, že: **najmocnejšia modlitba je z lásky obetované utrpenie!**

*V*šetci svätí, počnúc zbičovanými apoštolmi, vedeli o božskej moci lásky svojho obetovaného utrpenia, ktoré venovali druhým, často svojim mučiteľom ako poklad milostí, aby ich tak

oslobodili od vplyvu zlého a otvorili pôsobeniu milosti. Preto **sv. Peter Ľudovít Mária Chanel**, ktorého domorodci na ostrove Futuna v južnom Pacifiku pre jeho vľúdnosť nazývali „mužom s dobrým srdcom“, pri svojom mučení šepkal: „*To je dobré pre mňa!*“ Ako Ježiš dal aj on, prvý mučeník Oceánie, svoj život vedome ako výkupnú cenu za svojich ostrovanov. Jeho obeta smrti naozaj zlomila všetok odpor. Vrahovia oľutovali, obrátili sa a pomáhali pri stavbe prvých kostolov. Musumusu, jeden z nich, prijal ako novopokrstenec dokonca svoju ťažkú nemoc ako zadostučenie za svoje predošlé zločiny a na vlastné želanie zomrel na mieste umučenia pátra Chanel; jeho posledná rada ostatným znela: „*Počúvajte kňazov!*“ A už onedlho sa stovky ľudí uchádzali o krst. Iba tri roky po obeti z lásky Petra Chanel vzišla siatba a nasledujúci misionári mohli bohato žať: „*Sme tu ako v raji, uprostred novopokrstencov, ktorých horlivosť nás naplňa sladkou útechou. Neverím, že na svete existujú šťastnejší misionári ako my dvaja.*“

Je to milosť a veľká útecha, keď chápeme, že existuje „misia utrpenia“. No vieme my kresťania ešte vôbec, že Cirkev odjakživa čerpala svoju silu z prijatého a obetovaného utrpenia? **Dizmas**, kajúci lotor v poslednej hodine oľutoval všetky svoje zločiny a vlastnou vinou zapríčinené utrpenia a aj so svojimi hriechmi sa celkom odovzdal Ježišovi. „*Spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.*“ A Pán Ježiš mu okamžite otvoril nebo s krásnym prísľubom: „*Veru, hovorím ti: Ešte dnes budeš so mnou v raji.*“ (Lk 23,43)

Priam ako expert dokázal **sv. P. Pio** vložiť svoje rany do Ježišových rán a poslúžiť si svojimi utrpeniami, ktoré s trpezlivosťou znášal. „*Najväčšou tragédiou sveta je neobetovaná bolesť,*“ sťažoval si raz P. Pio ustarostene, aby potom doslova žiarlivo strážil svoje utrpenia ako poklad. Vedel predsa, že keď sú obetované, majú obrovskú hodnotu pred Bohom a ukrývajú v sebe vykupujúcu silu viac ako kázne a slová! A presne tieto spoluvytrpené milosti mohol osvietený dušpastier odovzdávať miliónom svojich duchovných detí vo forme obrátenia alebo oslobodenia od zla, ako svetlo, radu, odpustenie, útechu alebo uzdravenie.

Celkom živo majú mnohí z nás pred očami, s akou pôsobivou pokorou prijal a niesol svoje utrpenie náš milovaný **sv. pápež Ján Pavol II.** Bol presvedčený o moci spoluvykúpenia! Z toho čerpal napr. silu odpustiť svojmu atentátnikovi a zmierený ísť za ním. No predovšetkým v starobe a v chorobe hlboké prijatie utrpenia sv. pápeža vyžarovalo útechu. Nikdy sa nesnažil ukryť pred svetovou verejnosťou svoju slabosť. Oveľa viac sa jeho prijatá bezmocnosť stala výrečným svedectvom, „*aby každá rodina a celý svet uzreli, že jestvuje evanjelium, možno povedať, vyššie evanjelium utrpenia, a toto evanjelium treba hlásať, keď chceme pripraviť budúcnosť, keď chceme pripraviť tretie tisícročie rodín, každej rodiny a všetkých rodín sveta.*“

Nezmazateľne v nás zostala spomienka na snád najznámejšie požehnanie *Urbi et orbi*, ktoré Ján Pavol II. na Veľkú noc roku 2005 udelil svojmu stádu už len s obrovskou námahou. Kvôli tracheotómii dal požehnanie bez slov; ako svoj posledný pozdrav na rozlúčku.

Kardinál Van Thuan čerpal všetku svoju silu zo sv. Eucharistie, aby mohol žiť lásku Kristovu až do bolesti. Živený zo svätej obety dokázal počas 13 rokov vo väzení nielen obetovať a poraziť núdzu, strach, smútok a dokonca rebéliu vo vlastnom srdci, ale podmaniť si aj zlo vo svojich dozorcoch, a to až tak, že tí sa rad radom – navzdory režimu – obrátili.

Späťne kardinál napísal: „*V priepasti svojho utrpenia som nikdy neprestal milovať všetkých. Nikoho som zo svojho srdca nevytlúčil... Keď som sa už nedokázal viac modliť, pretože som bol veľmi chorý a môj nervový systém bol zničený, hovoril som len: Myslím na Ježišov testament... Zanechal nám svoje*

slovo, svoju Matku, svoje telo, svoju krv, svoju Cirkev, svoje kňazstvo. Ježiš mi zanechal všetko! Som veľmi bohatý!... Aj keď si všetko stratil a zostáva ti ešte Najsvätejšia sviatosť, ale máš všetko... Tvoje srdce bude potom prehojne naplnené útechou a odvahou.“

„S tromi kvapkami vína a jednou kvapkou vody v prázdnej ruke som slúžil deň čo deň svätú omšu. To bol môj oltár, moja katedrála! Mal som pravú medicínu pre dušu i telo... protilátku na to, aby som nezomrel. Pri každej z týchto svätých omší som mohol vystrieť ramená, takpovediac ako keby som bol s Ježišom pribitý na kríž; Mohol som s ním piť trpký kalich... To boli najkrajšie sväté omše môjho života!“

Moc tichosti a miernosti

„Neexistuje nič víťaznejšie ako miernosť.“

O tom bol z vlastnej skúsenosti hlboko presvedčený František Saleský, svätý biskup zo Ženevy (1567 – 1622). Miernosť – víťazná moc?

Počas prác všedného dňa, na cestách, ba dokonca aj vo vlastnej rodine sa často stretávame s nespravodlivosťou, agresivitou, hnevom, netrpezlivosťou a neschopnosťou ovládať sa, tvrdosťou srdca, opovrhnutím a nepokojom.

Ako reagujeme my ako kresťania?

Odplácame sa rovnako, zlým za zlé, alebo sa obraciame na Ducha Svätého, aby nám daroval svoju lásku a miernosť – dar, ktorý je jedinou zbraňou, s ktorou môžeme tieto výhonky zla zlomiť a poraziť?

Pán Ježiš, Boží Baránok, sám prijímal všetko svoje utrpenie až po smrť na kríži s miernosťou. Preto nám dal prisľúbenie plné nádeje: „Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme.“ (Mt 5,5) To znamená, oni získajú srdcia ľudí tak, že sa bude môcť šíriť Božie kráľovstvo. Mnohí svätí svedčia o tejto evanjeliovej pravde. Spomeňme si len na dve rímske ženy, blahoslavenú **Annu Máriu Taigi** (1769 – 1837) a blahoslavenú **Alžbetu Canori Morovú** (1774 – 1825).

Sedemnásobná matka a osvietená radkyňa pápežov Anna Mária Taigi mala síce veselú a láskavú povahu, ale aby zmiernila výbušný temperament svojho manžela Domenica, potrebovala nevýslovne veľa pokornej lásky a trpezlivosti. On sám ako 92-ročný pri procese blahorečenia svojej manželky dosvedčil: „Často som prichádzal z roboty domov unavený a namrzený. Moja manželka mala dar vždy ma upokojiť. Vedela mlčať ... a mala takú priateľskú povahu, že zlú náladu zo mňa vyhnala a rozveselila ma. Jej musím ďakovať, že som sa zbavil viacerých svojich chýb. Robila to s takou dokonalou láskou a dobrotou, s akou sa v dnešných časoch už nestretávame.“ Pre Annu Máriu to bola krížová cesta, ktorou išla v sile Ježišovej lásky a pre Ježiša. A predsa dosiahla svoj cieľ.

Podobne sa vodilo aj jej, o päť rokov mladšej, tiež mysticky omilostenej priateľke Alžbete Canori Morovej. 30 rokov znášala nevernosť svojho manžela a chudobu, pretože Cristoforo priviedol kedysi majetnú rodinu do finančnej krízy.

Len vďaka mnohým modlitbám a pomoci svojho spovedníka dokázala manželovi odpustiť, vždy nanovo reagovať láskavo a obetovať všetky svoje utrpenia za jeho obrátenie. Ovocie tohto vnútorného mučeníctva vzišlo až po jej smrti: Cristoforo spoznal a oľutoval svoj hriechy životný štýl

a rozhodol sa darovať Bohu svoj život v duchu pokánia. Z veľkej vďačnosti voči svojej žene sa stal kňazom a vstúpil do rehole františkánov.

Celkom iný, ale nie menej dojímavý príklad miernosti máme zo života svätého **Leopolda Mandiča**. Keď 14. júna 1934 cestoval do sesterského inštitútu, aby tam spovedal, pri vystupovaní z električky v tlačnici nechtiac strčil do jedného mladíka. Ten rozhnevaný uštedril malému pátrovi facku. P. Leopold zostal pokojný a s úsmevom ho prosil: „*Skráślite ma ešte aj na druhej strane! S červenou tvárou len na jednej strane by som robil zlý dojem.*“ Tento agresívny mladý muž, predtým taký pobúrený, bol zrazu hlboko dotknutý týmito miernymi, vlúdnyimi, dobrotivými slovami. Uprostred všetkých ľudí si klakol a poprosil o odpustenie. P. Leopold mu poklepkal po pleci so slovami: „*Ale prosím vás! Veď sme priateľmi ako predtým.*“

V živote svätého **biskupa a mučeníka Jozafáta Kunceviča** (1580 – 1623) bolo veľa situácií, keď svojou dobrotou a miernosťou dokázal pre pravdu získať obyvateľstvo Litovského veľkokniežatstva a Ukrajiny; tvrdil totiž, že pápež v Ríme je hlavným pastierom nielen pre katolíkov, ale aj pre ortodoxných kresťanov. Neúnavne privádzal dušu za dušou späť k jednote s Rímom, takže jeho neprajníci ho dokonca nazývali „zlodejom duší“. Stalo sa, že jedného dňa vo Vilne navštívil istú ženu, ktorá ešte nepatrila do zjednotenej Cirkvi. Keď vstúpil do jej domu, ona sa naňho oborila s veľkým hnevom. Ale biskup Jozafát aj v tejto chvíli reagoval s miernosťou: „*Mohol som to tušiť, že tu budem podnetom k hnevu a hriechu.*“ Poprosil dámu o odpustenie a odišiel. Žena sa však upokojila, utekala za ním, padla pred ním na kolená a ospravedlnila sa. Miernosť svätého sa dotkla jej zatvrdnutého srdca a ona sa nielen obrátila a vrátila k Cirkvi zjednotenej s Rímom, ale k tejto jednote priviedla aj mnohé iné ženy.

Akú moc má miernosť nad srdcami, nám môže dosvedčiť aj patrón Viedne, svätý redemptorista a neúnavný kazateľ **Klement Mária Hofbauer** (1751 – 1820). Nezriedka chodil po meste nastavujúc svoj klobúk, aby žobral pre svoje siroty.

Raz, keď chodil takto po žobraní, vošiel do istého hostinca, v ktorom sa hostia hlučne zabávali. Pri jednom stole hrali karty viacerí páni, a práve od nich očakával veľkodušný dar. Ale na jeho prosbu jeden z mužov vyskočil zo stoličky akoby ho had uštipol a s hnevom začal pátra Hofbauera častovať nadávkami, pretože ho vyrušil pri hre. A práve to, že kňaz ho pokojne počúval, ho ešte viac rozzúrilo a nakoniec prosebníkovi napľul do tváre. Páter vytiahol vreckovku, utrel si pluvanec a mierne povedal: „*Môj milý pane, to patrilo mne. Teraz mi darujte niečo aj pre moje siroty.*“ V hostinci nastalo hrobové ticho. Nikto sa už neodvážil niečo povedať. Ešte pred chvíľou rozhnevaný pán zahanbene vytiahol svoju peňaženku a vložil do klobúka značnú sumu peňazí. Tým sa to ale ešte neskončilo. Miernosť svätého sa natoľko dotkla duše tohto kartára, že ten si onedlho vykonal generálnu svätú spoveď a stal sa jedným z najväčších svätcových dobrodincov.

Aj svätá Faustína mohla zažiť, že miernosť a milosť, ktorá z nej vychádza, sú mocné zbrane. Jedného dňa zaklopalo na bránu kláštora päť agresívnych nezamestnaných mužov a za každú cenu chceli vojsť dnu. A keď sa ich sestra na vrátnici nevedela zbaviť, matka predstavená zavolala sr. Faustínu, a tá poslušne prišla pomôcť. Sv. Faustína píše vo svojom Denníčku (1377):

„Bola som ešte dosť ďaleko od vrátnice, keď som začula ich hlučné dobýjanie sa. V tej chvíli sa ma zmocnili pochybnosti a strach. Nevedela som, či im otvorím, alebo odpovedať cez okienko ako

sestra M. V istej chvíli som však počula v duši hlas: *„Chod', otvor bránu a rozprávaj sa s nimi tak milo, ako sa rozprávaš so mnou.“* Hneď som otvorila bránu, priblížila som sa k najhrozivejšiemu z nich a začala som s ním hovoriť tak milo a pokojne, že sami nevedeli, čo majú so sebou robiť. Aj oni začali rozprávať mierne a povedali: *„No, čo sa dá robiť, keď nám kláštor nemôže dať prácu.“* A odišli v pokoji. Jasne som cítila, že Ježiš, ktorého som pred hodinou prijala v Eucharistii, pôsobil cezo mňa na ich srdcia.“

*J*e len samozrejmé, že musíme konať rozumne a nesmieme sa sebaisto vystavovať nebezpečenstvu. Ale keď to vyžaduje poslušnosť alebo keď sa dostaneme do bezvýchodiskovej situácie, kde má prevahu agresia, môžeme v dôvere v Božiu milosť odvážne napodobňovať svätú Faustínu.

*M*iernosť, láskavosť, nie je duchovnou zbraňou len proti netrpezlivosti a chybám blížnych, ale aj vo vzťahu k našim hriechom a slabostiam. Zo skúsenosti vieme, ako rýchlo sa pre vlastné chyby nahneváme, stávame sa netrpezlivými alebo nás vedia naše chyby znechutiť. Tu nám sv. František Saleský vo svojej knihe Filotea radí:

*„Ak si urobila chybu, neznepokojuj sa.
Uvedom si svoju slabosť a pokor sa hlboko pred Bohom.
Nečuduj sa svojmu pádu. Niet sa čo čudovať,
keď chorý ochorie, slabý oslabne a biedny zbiednie.
Lutuj však, že si svojimi hriechami a chybami urazila Boha,
pozbieraj odvahu a dôveru v Božie milosrdenstvo a dobrotu,
daj sa opäť na cestu čnostného života.“*

Zbraň pokory

Tak ako bola pýcha príčinou prvej rebélie v nebi a v raji príčinou prvotného hriechu, pre ktorý sa rozpadol dôverný vzťah človeka k Bohu, tak je pokora čnosťou, ktorá túto ranu uzdravuje. V duchovnom boji je najsilnejšou zbraňou. Čnosť hodna našej námahy? Alebo predsa niečo iba pre svätých z dávnych čias?

*S*lovo pokora vyvoláva u mnohých nedobry pocit, lebo ju spájame s predstavou o človeku, ktorý nemá žiadne sebavedomie, vlastnú mienku, zahanbene sa utiahne a na položenú otázku odpovedá váhavo. Alebo nám prídu na um príklady o neľudských ponižujúcich pokorovaniach. Avšak toto všetko vôbec nesúvisí s kresťanskou pokorou.

*P*okora potrebuje odvahu. Odvahu slúžiť a byť malým. Naším príkladom je samotný Pán. Blahoslavený **Charles de Foulcauld** o ňom píše:

„Ježiš sa narodil, žil a zomrel v najhlbšom ponižení, v najväčšej potupe, a tým raz a navždy zaujal posledné miesto tak, že nikdy nikto nemôže byť nižšie ako on.“ Z lásky k nám sa Boh stal človekom, aby nám znovu navrátil stratenú jednotu s Bohom. Preto Ježišova pokora nie je jednoducho otrockým podriadením, poddaním sa, ale najhlbším vyjadrením jeho lásky.

Pre nás slabých ľudí znamená pokora jednoducho priznanie pravdy, že bez Boha nič nezmôžeme. Keďže si je pokorný človek vedomý svojich hraníc, chýb a svojej neschopnosti, očakáva ako dieťa všetku silu od Boha. Tak bude víťaziť v každom duchovnom boji, aj keď navonok vyzerá ako slaboch, porazený a hlupák. Zažili to aj mnohí svätí, ako napríklad **svätá Faustína**. Sama píše: „Keď som sa lúčila so sestrami a už som mala odcestovať, jedna sestra ma veľmi odprosovala, že mi tak málo pomáhala v zamestnaní, a nielenže mi nepomáhala, ale vždy sa snažila prácu mi ešte sťažovať. No ja som ju v duši pokladala za veľkú dobrodinku, lebo ma vycvičila v trpezlivosti. Cvičila ma do takej miery, že jedna staršia sestra povedala, že sestra Faustína je alebo hlúpa, alebo svätá, lebo naozaj priemerný človek by nezniesol, aby mu niekto stále robil takto napriek. Ja som sa však vždy snažila byť k nej prívetivá.“ (632) Faustína sa naučila od samého Ježiša, čo to znamená nasledovať ho v jeho pokore:

„Snaž sa, aby sa tvoje srdce pripodobnilo môjmu pokornému a tichému srdcu. Nedomáhaj sa nikdy svojich práv. Všetko, čo ťa stretne, znášaj veľmi pokojne a trpezlivo. Nebráň sa, keď všetko zahanbenie dolahne na teba a ty budeš nevinná, dovoľ triumfovať druhým. Neprestaň byť dobrá, aj keď zbadáš, že zneužívajú tvoju dobrotu. Keď to bude potrebné, ja sám sa ťa zastanem. Buď vďačná za najmenšiu moju milosť, lebo vďačnosť ma núti udeľovať ti nové milosti.“ (1701)

Nie je aj náš každodenný život plný situácií, v ktorých často reagujeme ešte príliš „ľudsky“? Keď chceme mať vždy pravdu, rozčuľujeme sa, keď niečo nezodpovedá našim predstavám, alebo ctižiadostivo bojujeme o pozície a potom si sklamaní, frustrovaní a nepokojní večer líhame do postele. Celkom inak prebieha náš deň, keď si zoberieme príklad z Ježišovho Srdca a v sile modlitby prijímame všetko, čo na nás Božia prozreteľnosť dopustí; aj vtedy, keď sme utrpení, keď nás urazili alebo keď sme zostali nepovšimnutí. Každým pokorením naša pokora rastie. Nenechajme sa zlým vyprovokovať a zviešť k tomu, aby sme rebelovali, keď Boh dopustí na nás aj utrpenie! Nasledujme Ježiša, potom nás nemôže nič znechutiť. Dokonca ani utrpenie nám nebude môcť vziať pokoj.

Svätý Anton (zomrel v roku 356), nazývaný aj Anton Veľký, je považovaný za otca kresťanského mníšstva. Zanechal nám veľmi povzbudzujúcu víziu o pokore. Žil desaťročia ako pustovník v egyptskej púšti, kde vo svojej snahe žiť evanjelium musel znášať nespočetné duchovné boje, ako to v jeho biografii opisuje svätý Atanáž, biskup z Alexandrie.

O jednej zo svojich vízií rozpráva púštny otec sám: „Raz som v duchu videl všetky siete zlého ducha rozprestreté po celej zemi. Srdce mi zovrel strach a povzdychol som si: ‚Kto bude schopný uniknúť všetkým týmto sieťam?‘ Vtom zaznel hlas z neba: ‚Pokora!‘“

Niektorých prípadoch, ako napríklad pri osočovaní alebo šikanovaní na pracovisku sa môže stať, že sme už vyčerpali všetky duchovné prostriedky, ktoré boli naporúdzi – modlili sme sa, postili, žehnali atď. – a predsa sa zdá, že nás protivenstvá chcú zničiť. Vtedy nám vždy ešte zostáva pokora.

Pán to v jednej vízii ukázal svätej **Mirjam z Abellinu** (1846 – 1878). Stigmatizovaná mystička, ktorá založila prvý karmelitánsky kláštor v Betleheme (je tam aj pochovaná), si niekedy pripadala, akoby bojovala proti nepremožiteľnému obrovi. Márne sa bránila všetkými možnými zbraňami, ani tie najmocnejšie údery ho v skutočnosti neoslabovali. Celkom vyčerpaná sa spýtala Pána: „Čo mám robiť, môj Bože? Použila som všetky prostriedky, aj tie najsilnejšie zbrane, aby som diabla zahnila, ale nič som nedosiahla.“ – „Ešte si nepoužila všetky zbrane,“ odpovedal Ježiš, „musíš použiť ešte jednu malú sekeru, ktorú si prehliadla. Dotkni sa touto sekerou satanovho čela a on padne.“ Mirjam vidí sekeru, berie ju a kráča k nepriateľovi. Len čo sa dotkla touto malou zbraňou jeho čela, padol na zem ako mŕtvy. „Pane,“ zvolala, „čo je to za malú sekeru, ktorá má takú veľkú moc?“ – „To je sekera pokory,“ odpovedal Pán.

*P*redovšetkým vtedy, keď nás zverený kríž tlačí k zemi, môže nám pomôcť len pokora, ktorá vo vedomí vlastnej neschopnosti očakáva všetko od Boha. Bez nej človek rebeluje alebo sklúčený upadá do depresie. Aj túto skutočnosť videla Mirjam v jednom názornom prirovnaní. Bola ešte novickou, keď v jednej vízii videla okrídleného mravca a obra. Mravec, symbol pokory, radostne niesol ťarchu celého jedného domu, pričom obor, obraz pýchy, vzdychal pod ťarchou jednej slamky. Hlas povedal: „Milujem tohto mravca, lebo je malý; a preto na ňom budujem veľký dom.“ A Mirjam mimovoľne zvolala: „Ja neviem, kto je ten mravec, ale chcem byť ako on.“

*M*ôžeme teda odložiť všetky predsudky o pokore a úprimne túžiť po stále pokornejšom srdci; môžeme sa snažiť byť ako dieťa, ktoré predovšetkým v pokušení a v ťažkostiach očakáva všetku silu a pomoc od nebeského Otca. Plodom takejto pokory bude hlboký pokoj a nadprirodzená radosť, ktorú tento svet dať nedokáže.

Cestovný listok do neba

V roku 1952 v severnom Taliansku v blízkosti mesta Lecco prišiel na svet Claudio Canali. Hlboko veriaci rodičia čoskoro objavili u svojho syna hudobný talent a umožnili mu učiť sa na viacerých hudobných nástrojoch. S nadšením začal hrať na krídlovke v istej mládežníckej kapele. Neskôr sa stal vášnivým gitaristom, hral na basovej gitare a na bicích. Počas štúdia objavili jeho krásny sólový hlas a prijali ho do pop-rockovej kapely. Stala sa pre neho úplne všetkým! Začal chodiť poza školu, pretože kapela cestovala po celom Taliansku, a v priebehu niektorých mesiacov odohrala aj dvadsať koncertov. Preto mu neostávalo na štúdium veľa času. A ani síl. Rodičia sa doma zbytočne snažili dostať Claudia na správnu cestu. Sám o tom hovorí: „Žili sme vo veľmi skromných pomeroch. Môj otec musel živiť päť detí. To znamenalo: ‚Buď sa budeš učiť, alebo pôjdeš pracovať. Leňošiť sa nebude!‘ Takže sa hudba stala mojou ‚prácou‘.“

*V*osemnástich rokoch založil spolu so svojimi kamarátmi rockovú kapelu s názvom *Biglietto per l'Inferno - Cestovný listok do pekla*. Nepovažovali sa za satanistov, čo by sa z názvu hudobnej skupiny dalo usudzovať, no život na zemi sa im zdal peklom, plný nespravodlivosti a utrpenia,

terorizmu, drog a všade videli samé obmedzovanie! O tom všetkom chceli spievať. Spievali o tom, ako je človek – z ich pohľadu – v živote „zatratený“. V textoch ich piesní boli aj protináboženské témy. K mnohým piesňam napísal texty práve Claudio a on bol autorom i veľmi známej piesne Spoveď, v ktorej prichádza istý ustráchaný hriešnik k bratovi Izaiášovi a prosí ho o rozhrešenie, pretože okradol boháča a spáchal vraždu s dobrým úmyslom. No spovedník, ktorého na javisku znázorňoval sám Claudio oblečený v mníšskej kutni, len pokrúti hlavou a sucho odpovedá: „Čo to tu vravíš, brat môj? Zabil si niekoho? Spomeň si, v piatom prikázaní je to zakázané. Nemôžem ťa zachrániť pred večným ohňom. Existuje tu len jedna vec: cestovný lístok do pekla.“

Rok 1973 sa stal rokom, keď kapela prerazila do sveta. V roku 1974 vydala svoju prvú platňu pod názvom Cestovný lístok do pekla. Získali ňou obrovský úspech. Claudio spieval piesne s bohorúhavým textom s veľkou vášňou, a preto dostal prezývku Diablov hlas.

Začiatkom sedemdesiatych rokov prežila rocková skupina neuveriteľnú sezónu s nečakaným, obrovským úspechom, veľkou šancou na vzostup, veľkolepými koncertmi s nadšeným aplauzom. A vždy vyše 10 000 poslucháčov na každom vystúpení. Vystupovali s najznámejšími kapelami tej doby. Claudio Canali bol vždy extravagantne oblečený a na javisku prezentoval celkový obraz kapely. No len čo sa vrátil po koncerte do svojej izby, premohla ho deprimujúca samota. Ako neskôr povedal: „Ani vzťahy so ženami nedokázali vyplniť prázdnotu, ktorú som v sebe mal. Hľadali sme slobodu tým, že sme chceli odstrániť hranice sexuálneho tabu. Prostredníctvom alkoholu sme sa nechali uniesť do iného sveta. No len čo som bol sám, cítil som sa zle.“

Claudio mal 25 rokov, keď si myslel, že konečne našiel pravého priateľa, ktorému môže dôverovať. Spolu sa vydali na cestu do Indie, čo bolo v tých rokoch veľmi moderné. „Zúčastnili sme sa na mnohých festivaloch a stalo sa, že na jednom mi do jedla zamiešali drogy. No namiesto toho, aby som sa nechal unášať blaženými pocitmi, zostalo mi nevoľno a cítil som sa veľmi, veľmi zle. Môj priateľ sa naľakal a zmizol. Nechal ma samého. Okrem toho ma ešte okradli. Bol som donútený predať dokonca i vlastnú gitaru. Ostal som tam tri mesiace, až kým som sa cez talianske veľvyslanectvo nedostal domov.“

Doma ho premohli silné pocity viny a depresie. Chcel sa od nich oslobodiť, preto prosil o odpustenie svoju rodinu, priateľov i známych. Všetci si však mysleli, že sa zbláznil. Len jeho matka intuitívne cítila, že v ňom nastala zmena. Veď sa predsa tak veľmi modlila za svojho „strateného syna“! Členovia kapely vyvíjali na Claudia nátlak, aby s nimi naďalej hral. On však už nechcel mať s nimi nič spoločného. „Jedného februárového večera roku 1976 som zostúpil z javiska a povedal ostatným, že sa už nikdy naň nevrátim. Nezvládal som tento svet, koncerty a ľudí, ktorí sa ako príznaky tackali medzi dymom a alkoholom. Hľadal som odpovede.“

Niekoľko rokov sa potom vrhol do všetkých možných podujatí. Najskôr otvoril obchod s koženými produktmi, žiaľ, bezúspešne. Nakoniec skončil v sekte Hare Krišna, ktorá bola v tom čase veľmi módna. Oholil si vlasy, obliekol oranžový habit a vrátil sa ako „nový človek“. Vyše roka žil spolu s členmi tejto sekty v Toskánsku a bol vedený istým indickým guru.

Prostredníctvom „duchovného“ života v sekte si tak veľmi uvedomoval celú ťažobu svojej viny, že ju už viac nedokázal niesť. Vtedy si spomenul na svoje kresťanské korene a jedného dňa vstúpil do katólickeho kostola, aby sa vyspovedal. „Keď som dostal rozhrešenie, zmizla z mojej duše všetka temnota a razom som bol vyliečený z depresie, ktorá ma trápila už od môjho pobytu v Indii,“ vyznáva Claudio s hlbokou vďačnosťou. Z času na čas sa začal vo svojom oranžovom outfite zúčastňovať na svätej omši.

Zamiloval si i výstup k mariánskej svätyni vo Valmadrere, kde sa mohol pomodliť pred milostivým obrazom. Kostolníčka si ho vždy nedôverčivo premeriavala a nakoniec mu dala adresu istého mnícha, pričom poznamenala: „Aj on pochádza z rovnakého kraja ako ty. Choď ho raz pozrieť!“

Claudio počúvol jej radu, odcestoval do Minucciana v Toskánsku a vyhľadal mnícha Mária Rusconiho. Tento pustovník bol najskôr skeptický a nerozhodný, keď zbadal v oranžovom habite oblečeného mnícha, ktorý ho dokonca prosil o možnosť vyspovedať sa. Keď sa však dozvedel, že za bratom sekty Hare Krišna sa skrýva Talian z jeho rodného mesta, zvíťazil u neho duch pohostinnosti. „Cítil som sa tu zvláštnym spôsobom hneď ako doma a o niekoľko hodín som poprosil, aby som tu mohol ostať,“ rozprával Claudio v rozhovore pre taliansku televíziu. Brat Mário, dodnes predstavený komunity eremitov, je skúseným mníchom.

Žiadal od Claudia, aby opustil sektu a vrátil sa domov. Mal si nájsť prácu, a keď bude mať po dvoch rokoch ešte stále želanie vrátiť sa, srdečne ho privítajú. A Claudio, člen sekty Hare Krišna, urobil skutočne to, čo sa od neho žiadalo. Jeho matka, ktorá sa roky za neho modlila, ho objala, plačúc od šťastia. Denne začal navštevovať svätú omšu, modlil sa ruženec a prijímal pravidelne sviatosť zmiernenia. Takýmto spôsobom ho Pán posilnil v jeho povolání. Veľmi potreboval túto posilu, pretože teraz musel čeliť silnému prenasledovaniu zo strany členov sekty, do ktorej predtým patril.

Sprevádzaný modlitbou mnohých sa po dvoch rokoch vrátil do Minucciana. „Bol som prešťastný, keď som sem prišiel, aj keď bol začiatok pre mňa veľmi ťažký. Moja minulosť ma ťažila ako mlynský kameň. Bol to ťažký boj, kým som spoznal, aký ničomný bol môj doterajší život. No časom som pochopil, že Boh mi všetko odpúšťa a aj na všetko zabúda.“ V bratovi Máriovi našiel Claudio mnícha a otca hlboko zjednoteného s Bohom, ktorému sa mohol zveriť a dostať radu i pomoc v duchovnom boji.

Deväť rokov sa v skrytosti pripravoval na slávnostné sľuby, ktoré mohol zložiť v roku 1999 v prítomnosti biskupa Msgr. Tommasiho z Lucca. Keď sa ho dnes spýtajú, či niekedy oľutoval svoje rozhodnutie, len s úsmevom zamietne, hoci jeho terajší život nie je vždy ľahký. Medzičasom sa stalo známym, že bývalý rockový spevák spieva teraz gregoriánske chorály pre Boha a na priečnej flaute hrá pre Pannu Máriu. Mladí ľudia chodia k nemu často len zo zvedavosti alebo po hudobnú radu. „Pre mňa je to Pán, ktorý ich posiela.“ Túžba po Bohu, ktorá je skrytá v každom srdci, vychádza na tomto mieste na povrch. Dnes môže brat Claudio ľuďom ukazovať, ako si môžu zabezpečiť „cestovný lístok do neba“. Mnohí z nich už našli cestu k Bohu a pri stretnutí s eremitmi boli oslobodení od falošných ideí a ideálov.

Brat Claudio Canali je pre mnohých dnes živým dôkazom Božej existencie. „Keď si tu ty, musí Boh existovať,“ pomysleli si už viacerí pochybujúci návštevníci pustovne Panny Márie Pomocnice.

Nepoškvrnené Srdce!
Pomôž nám víťaziť nad hrozbami zla,
ktoré sa tak ľahko zakoreňuje v srdciach ľudí,
vo svojich nesmiernych dôsledkoch hrozí súčasnému životu,
a zdá sa, že uzatvára východisko do budúcnosti!

Pomôž nám
v sile Ducha Svätého
víťaziť nad každým hriechom:
nad hriechom človeka,
nad hriechom sveta,
nad hriechom v každom jeho prejave.
Nech sa v tvojom
Nepoškvrnenom Srdci
zjaví pre všetkých svetlo Nádeje. “

Zo zasvätenia sveta, ktoré sa modlil
sv. pápež Ján Pavol II.
dňa 25. marca 1984 v Ríme